

THOUGHT OF MAIMONIDES: PREFACE TO MISHNEH TORAH

Gavriel Z. Bellino

Maimonides, Preface to the Code

Then, should I not be ashamed when I have regard, unto all Thy commandments. (Psalms 119:6)

All the commandments that were given to Moses at Sinai were given together with their interpretation, as it is written "and I will give thee the Tables of Stone, and the Law, and the Commandment" (Exodus 24,12). "Law" is the Written Law; and "Commandment" is its interpretation: We were commanded to fulfill the Law, according to the Commandment. And this Commandment is what is called the Oral Law.

The whole of the Law was written down by Moses Our Teacher before he died, in his own hand. He gave a scroll of the Law to each tribe; and he put another scroll by the Ark for a witness, as it is written "take this book of the Law, and put it by the side of the Ark of the Covenant of the LORD your God, that it may be there for a witness against thee" (Deuteronomy 31,26). But the Commandment, which is the interpretation of the Law--he did not write it down, but gave orders concerning it to the elders, to Joshua, and to all the rest of Israel, as it is written "all this word which I command you, that shall ye observe to do . . ." (Deuteronomy 13,1). For this reason, it is called the Oral Law.

Although the Oral Law was not written down, Moses Our Teacher taught all of it in his court to the seventy elders; and Elazar, Phinehas, and Joshua, all three received it from Moses. And to his student Joshua, Moses Our Teacher passed on the Oral Law and ordered him concerning it. And so Joshua throughout his life taught it orally. Many elders received it from Joshua, and Eli received it from the elders and from Phinehas; Samuel received it from Eli and his court, and David received it from Samuel and his court. Ahijah the Shilonite was among those who had come out of Egypt, and was a Levite, and had heard it from Moses, but was young in Moses's time; and he received it from David and his court.

Elijah received it from Ahijah the Shilonite and his court, Elisha received it from Elijah and his court, Jehoyada the Priest received it from Elisha and his court, Zachariah received it from Jehoyada and his court, Hosea received it from Zachariah and his court, Amos received it from Hosea and his court, Isaiah received it from Amos and his court, Micah received it from Isaiah and his court, Joel received it from Micah and his court, Nahum received it from Joel and his court, Habakkuk received it from Nahum and his court, Zefaniah received it from Habakkuk and his court, Jeremiah received it from Zefaniah and his court, Neriah received it from Jeremiah and his court, and Ezra and his court received it from Baruch and his court.

רמב"ם - הקדמה לספר יד החזקה

אז לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך:

כל המצוות שניתנו לו למשה בסיני, בפירושן ניתנו, שנאמר (שמות כד, יב) ואתנה לך את לוחות האבן והתורה והמצוה. תורה, זו תורה שבכתב. והמצוה, זו פירושה. וצונו לעשות התורה על פי המצוה, ומצוה זו היא הנקראת תורה שבעל פה:

כל התורה, כתבה משה רבינו, קודם שימות, בכתב ידו, ונתן ספר לכל שבט ושבט, וספר אחד נתנהו בארון לעד, שנאמר (דברים לא, כו) לקוח את ספר התורה הזו ושמתם אותו וגו'. והמצוה, שהיא פירוש התורה, לא כתבה, אלא צוה בה לזקנים, ליהושע ולשאר כל ישראל, שנא' (דברים יג, א) את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרו לעשות וגו', ומפני זה נקראת תורה שבעל פה:

אע"פ שלא נכתבה תורה שבע"פ, לימדה משה רבינו כולה, בבית דינו, לשבעים זקנים. ואלעזר ופנחס ויהושע, שלשתן קבלו ממשה. וליהושע, שהוא תלמידו של משה רבינו, מסר תורה שבע"פ, וצוהו עליה. וכן יהושע, כל ימי חייו למד על פה. וזקנים רבים קבלו מיהושע. וקבל עלי מן הזקנים ומפנחס. ושמאל קבל מעלי ובית דינו. ודוד קבל משמאל ובית דינו. ואחיה השילוני, מיוצאי מצרים היה, ולוי היה, ושמע ממשה, והיה קטן בימי משה, והוא קבל מדוד ובית דינו.

ואליהו קבל מאחיה השילוני ובית דינו. ואלישע קבל מאליהו ובית דינו. ויהוידע הכהן קבל מאלישע ובית דינו וזכריה קבל מיהוידע ובית דינו. והושע קבל מזכריה ובית דינו. ועמוס קבל מהושע ובית דינו. וישעיה קבל מעמוס ובית דינו. ומיכה קבל מישעיה ובית דינו. ויואל קבל ממיכה ובית דינו. ונחום קבל מיואל ובית דינו. וחבקוק קבל מנחום ובית דינו. וצפניה קבל מהבקוק ובית דינו. וירמיה קבל מצפניה ובית דינו. וברוך בן נריה קבל מירמיה ובית דינו. ועזרא ובית דינו קבלו מברוך בן נריה ובית דינו:

Ezra's court is called the Men of the Great Assembly, and they were Haggai, Zachariah, and Malachi, and Daniel Hananiah Mishael and Azariah, and Nehemiah son of Hachaliah, and Mordechai, and Zerubavel; and many other sages were with them, numbering altogether one hundred twenty elders. The last of them was Shimeon the Righteous, who was included among the one hundred twenty, and received the Oral Law from all of them; and he was High Priest after Ezra.

Antiganos of Socho and his court received it from Simeon the Righteous and his court, Joseph son of Joezer of Tseredah and Josef son of Johanan of Jerusalem and their court received it from Antiganos and his court, Joshua son of Perahiah and Nittai the Arbelite and their court received it from Jose son of Joezer and Joseph son of Johanan and their court, Judah son of Tabbai and Simeon son of Shetah and their court received it from Joshua and Nittai and their court. Shemiah and Abtalyon, righteous converts, and their court received it from Judah and Simeon and their court. Hillel and Shammai and their court received it from Shemiah and Abtalyon and their court, and Rabban Johanan son of Zakkai and Rabban Simeon the son of Hillel received it from Hillel and his court.

Rabban Johanan son of Zakkai had five students, and they were the greatest among the sages who received it from him; they were Rabbi Eliezer the Great, Rabbi Joshua, Rabbi Jose the Priest, Rabbi Simeon son of Netan'el, and Rabbi Elazar son of Arach. Rabbi Aqiba son of Joseph received it from Rabbi Eliezer the Great, and his father, Joseph, was a righteous convert. Rabbi Ishmael and Rabbi Meir, the son of a righteous convert, received it from Rabbi Aqiva. Rabbi Meir and his colleagues also received it from Rabbi Ishmael. Rabbi Meir's colleagues were Rabbi Judah, Rabbi Jose, Rabbi Simeon, Rabbi Nehemiah, Rabbi Elazar son of Shammua, Rabbi Johanan the sandal maker, Simeon son of Azzai, and Rabbi Hanania son of Teradyon. Rabbi Aqiva's colleagues also received it from Rabbi Eliezer the Great; and Rabbi Aqiva's colleagues were Rabbi Tarfon, the teacher of Rabbi Jose the Galilean, Rabbi Simeon son of Elazar, and Rabbi Johanan son of Nuri. Rabban Gamliel the Elder received it from his father, Rabban Simeon son of Hillel; his son, Rabban Simeon, received it from him; his son, Rabban Gamliel, received it from him; and his son, Rabban Simeon, received it from him. Rabbi Judah son of Rabban Simeon is called Our Holy Teacher, and he received it from his father, and from Rabbi Elazar son of Shammua, and from Rabbi Simeon, his colleague.

Our Holy Teacher wrote the Mishnah. From the time of Moses until Our Holy Teacher, no one had written a work from which the Oral Law was publicly taught. Rather, in each generation, the head of the court or the prophet of the time wrote down for his private use notes on the traditions he had heard from his teachers, but he taught in public from memory.

בית דינו של עזרא, הם הנקראים אנשי כנסת הגדולה, והם, חגי, זכריה, ומלאכי, דניאל, חנניה, מישאל, ועזריה, ונחמיה בן חכליה, ומרדכי בלשן, וזרובבל, והרבה חכמים עמם, תשלום מאה ועשרים זקנים. האחרון מהם הוא, שמעון הצדיק, והוא היה מכלל המאה ועשרים, וקבל תורה שבעל פה מכולם, והוא היה כהן גדול אחר עזרא:

אנטיגנוס איש סוכו ובית דינו, קבלו משמעון הצדיק ובית דינו. ויוסף בן יועזר איש צרדה ויוסף בן יוחנן איש ירושלים ובית דינם, קבלו מאנטיגנוס ובית דינו. ויהושע בן פרחיה ונתאי הארכלי ובית דינם, קבלו מיוסי בן יועזר ויוסף בן יוחנן ובית דינם. ויהודא בן טבאי ושמעון בן שטח ובית דינם, קבלו מיהושע בן פרחיה ונתאי הארכלי ובית דינם. שמעיה ואבטליון גרי הצדק ובית דינם, קבלו מיהודא ושמעון ובית דינם. הלל ושמאי ובית דינם, קבלו משמעיה ואבטליון ובית דינם. ורבן יוחנן בן זכאי ורבן שמעון בנו של הלל. קבלו מהלל ושמאי ובית דינם:

חמשה תלמידים היו לו לרבן יוחנן בן זכאי, והם גדולי החכמים שקבלו ממנו. ואלו הם, ר' אליעזר הגדול. ור' יהושע, ור' יוסי הכהן, ור' שמעון בן נתנאל, ור' אלעזר בן ערך. ור' עקיבא בן יוסף קבל מר' אליעזר הגדול. ויוסף אביו גר צדק היה. ור' ישמעאל, ור' מאיר בן גר צדק, קבלו מר' עקיבא. וגם קבל ר' מאיר וחבריו מר' ישמעאל: חבריו של ר' מאיר הם, ר' יהודא, ור' יוסי, ור' שמעון, ור' נחמיה, ור' אלעזר בן שמוע, ור' יוחנן הסנדלר, ושמעון בן עזאי, ור' חנניה בן תרדיון. וכן קבלו חבריו של ר' עקיבא מרבי אליעזר הגדול. וחבריו של ר' עקיבא הם, ר' טרפון רבו של ר' יוסי הגלילי, ור' שמעון בן אלעזר, ור' יוחנן בן נורי: רבן גמליאל הזקן קבל מרבן שמעון אביו, בנו של הלל הזקן. ורבן שמעון בנו קבל ממנו. ורבן גמליאל בנו קבל ממנו. ורבן שמעון בנו קבל ממנו. ור' יהודא בנו של רבן שמעון, זהו הנקרא, רבנו הקדוש, והוא קבל מאביו, ומר' אלעזר בן שמוע, ומר' שמעון, חבריו:

רבנו הקדוש חיבר המשנה. ומימות משה רבנו ועד רבנו הקדוש, לא חיברו חיבור שמלמדין אותו ברבים, בתורה שבעל פה. אלא, בכל דור ודור, ראש בית דין, או נביא, שהיה באותו הדור, כותב לעצמו זכרון השמועות ששמע מרבותיו, והוא מלמד על פה לרבים.

So too, each individual wrote down, according to his ability, parts of the explanation of the Torah and of its laws that he had heard, as well as the new matters that developed in each generation, which had not been received by tradition, but had been deduced by applying the Thirteen Principles for Interpreting the Torah, and had been agreed upon by the Great Rabbinical Court. Such had always been done, until the time of Our Holy Teacher. He gathered together all the traditions, all the enactments, and all the explanations and interpretations that had been heard from Moses Our Teacher or had been deduced by the courts of all the generations in all matters of the Torah; and he wrote the Book of the Mishnah from all of them. And he taught it in public, and it became known to all Israel; everyone wrote it down and taught it everywhere, so that the Oral Law would not be forgotten by Israel.

And why did Our Holy Teacher do so, and did not leave the matter as it had been? Because he saw that the students were becoming fewer and fewer, calamities were continually happening, wicked government was extending its domain and increasing in power, and the Israelites were wandering and reaching remote places. He thus wrote a work to serve as a handbook for all, so that it could be rapidly studied and would not be forgotten; throughout his life, he and his court continued giving public instruction in the Mishnah.

These are the greatest sages who were in Our Holy Teacher's court and who received from him: his sons Simeon and Gamliel, Rabbi Afes, Rabbi Hanania son of Hama, Rabbi Hiyya, Rav, Rabbi Jannai, bar Qappara, Samuel, Rabbi Johanan, and Rabbi Hoshaya. These were the greatest who received it from him, and besides them were thousands and myriads of other sages.

Although these eleven received it from Our Holy Teacher and attended his house of study, Rabbi Johanan was young at the time, and later was a student of Rabbi Jannai and received Torah from him. Rav also received it from Rabbi Jannai, and Samuel received it from Rabbi Hanania son of Hama.

Rav wrote the Sifra and the Sifre to explain and expound the principles of the Mishnah, and Rabbi Hiyya wrote the Tosefta to explain the text of the Mishnah. So too, Rabbi Hoshayah and bar Qappara wrote alternative oral traditions to explain the text of the Mishnah. Rabbi Johanan wrote the Jerusalem Talmud in the Land of Israel about three hundred years after the destruction of the Temple.

Among the greatest sages who received from Rav and Samuel were Rav Huna, Rav Judah, Rav Nahman, and Rav Kahana; and among the greatest sages who received from Rabbi Johanan were Rabbah grandson of Hanah, Rabbi Ame, Rabbi Ase, Rav Dime, and Rabbun.

וכן כל אחד ואחד כותב לעצמו, כפי כחו, מביאור התורה ומהלכותיה כמו ששמע, ומדברים שנתהדשו בכל דור ודור, בדינים שלא למדום מפי השמועה, אלא במדה משלש עשרה מדות, והסכימו עליהם בית דין הגדול. וכן היה הדבר תמיד. עד שבא רבנו הקדוש, והוא קיבץ כל השמועות, וכל הדינים, וכל הביאורים והפירושים, ששמעו ממש רבינו, ושלמדו בית דין שבכל דור ודור, בכל התורה כולה, וחיבר מהכל ספר המשנה. ושננו לתלמידים ברבים, ונגלה לכל ישראל, וכתבוהו כולם, ורבי בכל מקום, כדי שלא תשתכח תורה שבעל פה מישראל:

ולמה עשה רבינו הקדוש כך, ולא הניח הדבר כמות שהיה. לפי שראה, שהתלמידים מתמעטים והולכין, והצרות מתחדשות ובאות, ומלכות רומי פושטת בעולם ומתגברת, וישראל מתגלגלין והולכין לקצוות, חיבר חיבור אחד, להיות ביד כולם, כדי שילמדוהו במהרה, ולא ישכח. וישב כל ימיו, הוא ובית דינו, ולמדו המשנה ברבים:

ואלו הם גדולי החכמים, שהיו בבית דינו של רבינו הקדוש, וקבלו ממנו. שמעון וגמליאל בניו, ור' אפס, ור' חנינא בן המא, ור' חייא, ורב, ור' ינאי, ובר קפרא, ושמואל, ור' יוחנן, ור' הושעיא ואלו הם גדולי החכמים שקבלו ממנו, ועמהם אלפים ורבות משאר החכמים.

אע"פ שאלו האחד עשר קבלו מרבנו הקדוש, ועמדו במדרשו, רבי יוחנן קטן היה, ואחר כן היה תלמיד לרבי ינאי, וקבל ממנו תורה. וכן רב קבל מרבי ינאי. ושמואל קבל מרבי חנינא בר חמא.

רב חיבר ספרא וספרי, לבאר ולהודיע עיקרי המשנה. ור' חייא חיבר התוספתא, לבאר דברי המשנה. וכן ר' הושעיא ובר קפרא חיברו ברייתות, לבאר דברי המשנה. ור' יוחנן חיבר הגמרא הירושלמית, בארץ ישראל, אחרי חורבן הבית, בקרוב שלש מאות שנה:

שקבלו מר' יוחנן, רבה בר רב חנה, ור' אמי, ור' אסי, ורב דימי, ור' אבין.

Among the sages who received from Rav Huna and Rav Judah were Rabbah and Rav Joseph. And among the sages who received from Rabbah and Rav Joseph were Abaye and Rabba; both of them received from Rav Nahman as well. And among the sages who received from Rabba were Rav Ashe and Rabbina; and Mar son of Rav Ashe received from his father and from Rabbina.

Thus, from Rav Ashe back to Moses Our Teacher, there were forty [generations of] great men; that is to say: (1) Rav Ashe, (2) from Rabba, (3) from Rabbah, (4) from Rav Huna, (5) from Rabbi Johanan, Rav, and Samuel, (6) from Our Holy Teacher, (7) from his father, Rabban Simeon, (8) from his father, Rabban Gamliel, (9) from his father, Rabban Simeon, (10) from his father, Rabban Gamliel the Elder, (11) from his father, Rabban Simeon, (12) from his father, Hillel, and Shammai, (13) from Shemayah and Abtalyon, (14) from Yehudah and Simeon, (15) from Joshua and Nittai, (16) from Joseph and Joseph, (17) from Antigonus, (18) from Simeon the Righteous, (19) from Ezra, (20) from Baruch, (21) from Jeremiah, (22) from Zefaniah, (23) from Habakkuk, (24) from Nahum, (25) from Joel, (26) from Micah, (27) from Isaiah, (28) from Amos, (29) from Hosea, (30) from Zachariah, (31) from Jehoyada, (32) from Elisha, (33) from Elijah, (34) from Ahijah, (35) from David, (36) from Samuel, (37) from Eli, (38) from Phinehas, (39) from Joshua, (40) from Moses Our Teacher, the greatest of all of the prophets, from the LORD God of Israel.

All of the sages mentioned here were the great men of the generations: some of them were heads of academies, some were exilarchs, and some were members of great Sanhedria. Besides them in every generation were thousands and myriads who learned from them and with them. Rabbina and Rav Ashe were the last of the [authoritative] sages of the Talmud; it was Rav Ashe who wrote the Babylonian Talmud in the Land of Babylon, about a hundred years after Rabbi Johanan wrote the Jerusalem Talmud. The subject matter of the two Talmuds is the interpretation of the text of the Mishnah and explanation of its depths and the matters that developed in the various courts from the time of Our Holy Teacher until the writing of the Talmud. From the two Talmuds, and from the Tosefta, and from the Sifra and from the Sifre, and from the Toseftot--from them all--are to be found what is forbidden and what is permitted, what is unclean and what is clean, what is liable and what is exempt, and what is fit for use and what is unfit for use, according to the unbroken oral tradition from Moses as received from Sinai.

ומגדולי החכמים שקבלו מרב ושמואל, רב הונא, רב יהודא, ורב נחמן, ורב כהנא. ומגדולי החכמים ומכלל החכמים שקבלו מרב הונא ומרב יהודא, רבה, ורב יוסף. ומכלל החכמים שקבלו מרבה, ורב יוסף, אביו, ורבא. ושניהם קבלו גם מרב נחמן. ומכלל החכמים שקבלו מרבא, רב אשי, ורבינא. ומר בר רב אשי קבל מאביו, רב אשי, ומרבינא.

נמצא, מרב אשי עד משה רבינו עליו השלום, ארבעים דורות. ואלו הן, רב אשי מרבא, ורבא מרבה, ורבה מרב הונא, ורב הונא מר' יוחנן ורב ושמואל, ור' יוחנן ורב ושמואל מרבינו הקדוש, ורבינו הקדוש מרבן שמעון אביו, ורבן שמעון מרבן גמליאל אביו, ורבן שמעון מרבן גמליאל הזקן, ורבן שמעון מרבן שמעון אביו, ושמאי והלל משמעיה ואבטליון, ושמעיה ואבטליון מיהודא ושמעון, ויהודא ושמעון מיהושע בן פרחיה ונתאי הארבל, ויהושע ונתאי מיוסי בן יעזר ויוסף בן יוחנן, ויוסי בן יעזר ויוסף בן יוחנן מאנטיגנוס, ואנטיגנוס משמעון הצדיק, ושמעון הצדיק מעזרא, ועזרא מברוך, וברוך מירמיהו, וירמיהו מצפניה, וצפניה מחבקוק, וחבקוק מנחום, ונחום מיואל, ויואל ממיכה, ומיכה מישעיה, וישעיה מעמוס, ועמוס מהושע, והושע מזכריה, וזכריה מיהוידע, ויהוידע מאלישע, ואלישע מאליהו, ואליהו מאחיה, ואחיה מדוד, ודוד משמואל, ושמואל מעלי, ועלי מפנחס, ופנחס מיהושע, ויהושע ממשה רבינו, ומשה רבינו מפי הגבורה. נמצא, שכולם מה' אלקי ישראל:

כל אלו החכמים הנזכרים, הם גדולי הדורות. מהם ראשי ישיבות, ומהם ראשי גליות, ומהם סנהדרי גדולה. ועמהם בכל דור ודור, אלפים ורבבות, ששמעו מהם ועמהם. רבינא ורב אשי, הם סוף חכמי הגמרא. ורב אשי, הוא שחיבר הגמרא הבבלית, בארץ שנער, אחר שחיבר ר' יוחנן הגמרא ירושלמית, בכמו מאה שנה. וענין שני הגמרות הוא, פירוש דברי המשניות, וביאור עמקותיה, ודברים שנתחדשו בכל בית דין ובית דין, מימות רבינו הקדוש ועד חיבור הגמרא. ומשני הגמרות, ומן התוספות, ומספרא וספרי, מכולם יתבאר האסור והמותר, הטמא והטהור, החיוב והפטור, הפסול והכשר, כמו שהעתיקו איש מפי איש, מפי משה רבינו מסיני:

From them are also found the restrictive legislations enacted by the sages and prophets in each generation, to serve as a protecting fence around the Law, as learned from Moses in the interpretation of "ye shall keep My preventive measure" (Leviticus 18,30), which said take preventive measures to preserve My preventive measures. From them are found as well the customs and affirmative legislations that were enacted or brought into use during the various generations, as the court of each generation saw fit. For it is forbidden to deviate from them, as it is written "thou shalt not turn aside from whatever they shall declare unto thee, neither to the right hand nor to the left" (see Deuteronomy 17,11). So too [from them are found] extraordinary interpretative judgments and rules that were not received from Moses, but that the Great Rabbinical Court of its generation deduced by applying the Principles for Interpreting the Torah and the Elders judged to be appropriate, and decided that such shall be the Law. All of this, from the time of Moses to his own time, Rav Ashe wrote in the Talmud. The Mishnah sages wrote other works to interpret the words of the Torah: Rabbi Hoshayah, a student of Our Holy Teacher, wrote an explanation of the Book of Genesis. Rabbi Yishmael wrote a commentary [on the Biblical text] from the beginning of the Book of Exodus to the end of the Torah, which is called the Mechilta; and Rabbi Aqivah also wrote a Mechilta. Other sages later wrote collections of sermonic materials on the Bible. All of these were written before the Babylonian Talmud.

Rabbina and Rav Ashe and their colleagues were thus the last of the great sages of Israel who wrote down the Oral Law, enacted restrictive legislations, enacted affirmative legislations, and enacted binding customs; and their legislations and customs gained universal acceptance among the people of Israel in all of the places where they settled.

After the court of Rav Ashe, who wrote the Talmud in the time of his son and completed it, the people of Israel were scattered throughout all the nations most exceedingly and reached the most remote parts and distant isles; and armed struggle became prevalent in the World, and the public ways became clogged with armies. The study of the Torah declined, and the people of Israel ceased to gather in places of study in their thousands and myriads as they had before. Rather there gathered together a few individuals, the remnant whom the LORD calls in each city and in each town, and occupied themselves with the Torah, understood all the works of the sages, and knew from them what the correct way of the Law is.

The enacted legislations or enacted customs of the courts that were established in any town after the time of the Talmud for the town's residents or for several towns' residents did not gain the acceptance of all Israel, because of the remoteness of their settlements and the difficulties of travel, and because the members of the court of any particular town were just individuals, and the Great Rabbinical Court of seventy members had ceased to exist several years before the writing of the Talmud.

גם יתבאר מהם דברים, שגזרו חכמים ונביאים שבכל דור ודור, לעשות סיג לתורה, כמו ששמעו ממשה בפירוש, שנאמר (ויקרא יח, ל) ושמרתם את משמרת, עשו משמרת למשמרתי (מועד קטן ה' ע"א). וכן יתבאר מהם, המנהגות והתקנות, שהתקינו או שנהגו, בכל דור ודור, כמו שראו בית דין של אותו הדור. לפי שאסור לסור מהם, שנאמר (דברים יז, יא) לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל. וכן משפטים ודינים מופלאים, שלא קיבלום ממשה, ודנו בהם בית דין של אותו הדור במדות שהתורה נדרשת בהן, ופסקו אותם הזקנים, וגמרו, שהדין כך הוא, הכל חיבר רב אשי בגמרא, מימות משה ועד ימיו. וחברו חכמי המשנה חיבורים אחרים, לפרש דברי התורה. רבי הושעיא, תלמידו של רבינו הקדוש, חיבר ביאור ספר בראשית. ורבי ישמעאל פירש מאלה שמות עד סוף התורה, והוא הנקרא מכילתא. וכן ר' עקיבא חיבר מכילתא. וחכמים אחרים אחריהם חיברו מדרשות. הכל חובר קודם הגמרא הבבליית:

נמצא, רבינא ורב אשי וחבריהם, סוף גדולי חכמי ישראל, המעתיקים תורה שבעל פה, ושגזרו גזירות, והתקינו התקנות, והנהיגו מנהגות, ופשטה גזירתם ותקנתם ומנהגותם בכל ישראל, בכל מקומות מושבותם.

ואחר בית דין של רב אשי, שחיבר הגמרא, וגמרו בימי בנו, נתפזרו ישראל בכל הארצות פיזור יתר, והגיעו לקצוות ואיים הרחוקים, ורבתה קטטה בעולם, ונשתבשו הדרכים בגייסות, ונתמעט תלמוד תורה, ולא נכנסו ישראל לתלמוד בישיבותיהם אלפים ורבבות, כמו שהיו מקודם, אלא מתקבצים יחידים השרידים, אשר ה' קורא, בכל עיר ועיר, ובכל מדינה ומדינה, ועוסקין בתורה, ומבינים בחיבורי החכמים כולם, ויודעים מהם דרך המשפט היאך הוא.

וכל בית דין שעמד אחר הגמרא, בכל מדינה ומדינה, וגזר או התקין או הנהיג, לבני מדינתו, או לבני מדינות רבות, לא פשטו מעשיו בכל ישראל, מפני ריחוק מושבותיהם ושבשו הדרכים. והיות בית דין של אותה המדינה יחידים, ובית דין הגדול של שבעים ואחד בטל, מכמה שנים קודם חיבור הגמרא,

So a town's residents are not forced to observe the customs of another town, nor is one court told to enact the restrictive legislations of another court in its town. So too, if one of the Geonim understood that the correct way of the Law was such and such, and it became clear to another court afterwards that this was not the correct way of the Law written in the Talmud, the earlier court is not to be obeyed, but rather what seems more correct, whether earlier or later.

These matters apply to rulings, enactments, and customs that arose after the Talmud was written. But whatever is in the Babylonian Talmud is binding on all of the people of Israel; and every city and town is forced to observe all the customs observed by the Talmud's sages and to enact their restrictive legislations and to observe their positive legislations. For all those matters in the Talmud received the assent of all of Israel, and those sages who enacted the positive and negative legislations, enacted binding customs, ruled the rulings, and found that a certain understanding of the Law was correct constituted all of Israel's sages, or most of them, and it was they who received the traditions of the Oral Law concerning the fundamentals of the whole Law in unbroken succession back to Moses Our Teacher.

All the sages who arose after the writing of the Talmud, who studied it deeply, and who became famous for their wisdom are called the Geonim. All those Geonim who arose in the Land of Israel, in the Land of Babylon, in Spain, and in France taught the way of the Talmud, clarified its obscurities, and explained its various topics, for its way is exceedingly profound. And further, it is written in Aramaic mixed with other languages: for that language had been clearly understood by all in Babylon, at the time when it was written; but in other places as well as in Babylon in the time of the Geonim, no one understood that language until he was taught it. Many questions were asked of each Gaon of the time by the people of various cities, to comment on difficult matters in the Talmud, and they answered according to their wisdom; and those who had asked the questions collected the answers, and made them into books for study. The Geonim in every generation also wrote works to explain the Talmud: Some of them commented on a few particular laws, some of them commented on particular chapters that presented difficulties in their time, and some of them commented on Tractates or Orders. They also wrote collections of settled laws as to what is forbidden and permitted, liable and exempt, according to the needs of the time, so that they could be easily learned by one who is not able to fathom the depths of the Talmud. That is the work of the LORD that all the Geonim of Israel did, from the time the Talmud was written to the present day, which is 1108 years from the Destruction of the Temple [which is 4937 years from Creation, or 1177 C.E.].

לפיכך אין כופין אנשי מדינה זו לנהוג כמנהג מדינה האחרת, ואין אומרים לבית דין זה לגזור גזירה, שגזרה בית דין אחר במדינתו. וכן אם למד אחד מהגאונים, שדרך המשפט כך הוא, ונתבאר לבית דין אחר, שעמד אחריו, שאין זה דרך המשפט הכתוב בגמרא, אין שומעין לראשון, אלא למי שהדעת נוטה לדבריו, בין ראשון בין אחרון:

ודברים הללו, בדינים גזירות ותקנות ומנהגות, שנתחדשו אחר חיבור הגמרא. אבל כל הדברים שבגמרא הבבלי, חייבין כל ישראל ללכת בהם, וכופין כל עיר ועיר, וכל מדינה ומדינה, לנהוג בכל המנהגות, שנהגו חכמי הגמרא, ולגזור גזירותם, וללכת בתקנותם. הואיל וכל אותם הדברים שבגמרא, הסכימו עליהם כל ישראל. ואותם החכמים שהתקינו, או שגזרו, או שהנהיגו, או שדנו דין, ולמדו שהמשפט כך הוא, הם כל חכמי ישראל, או רובם, והם ששמעו הקבלה בעיקרי התורה כולה, דור אחר דור, עד משה רבינו עליו השלום:

וכל החכמים שעמדו אחר חיבור הגמרא, ובנו בו, ויצא להם שם בחמתם, הם הנקראים גאונים. וכל אלו הגאונים שעמדו בארץ ישראל, ובארץ שנער, ובספרד, ובצרפת, למדו דרך הגמרא, והוציאו לאור תעלומותיו, וביארו עניניו, לפי שדרך עמוקה דרכו עד למאוד. ועוד, שהוא בלשון ארמי, מעורב עם לשונות אחרות, לפי שאותה הלשון היתה ברורה לכל אנשי שנער בעת שחברה הגמרא. אבל בשאר מקומות, וכן בשנער בימי הגאונים, אין אדם מכיר אותה הלשון, עד שמלמדים אותו. ושאלות רבות שואלין אנשי כל עיר ועיר לכל גאון אשר היה בימיהם, לפרש להם דברים קשים שבגמרא. והם משיבים להם כפי חמתם. ואותם השואלים, מקבצים התשובות ועושין מהם ספרים, להבין מהם: גם חיברו הגאונים שבכל דור ודור חיבורים לבאר הגמרא. מהם מי שפירש הלכות יחידות, ומהם שפירש פרקים יחידים, שנתקשו בימיו, ומהם מי שפירש מסכתות וסדרים. ועוד חיברו הלכות פוסקות, בענין איסור והיתר, וחיוב ופטור, בדברים שהשעה צריכה להם, כדי שיהיו קרובים למדע מי שאינו יכול לירד לעומקה של גמרא. וזו היא מלאכת ה', שעשו בה כל גאוני ישראל, מיום שחברה הגמרא ועד זמן זה, שהיא שנה שמינית אחר מאה וארבע לחרובן הבית, והיא שנת ארבעת אלפים ותשע מאות ושלשים ושבע לבריאת עולם:

In our time, severe troubles come one after another, and all are in distress; the wisdom of our sages has disappeared, and the understanding of our discerning men is hidden. Thus, the commentaries, the responses to questions, and the settled laws that the Geonim wrote, which had once seemed clear, have in our times become hard to understand, so that only a few properly understand them. And one hardly needs to mention the Talmud itself--the Babylonian Talmud, the Jerusalem Talmud, the Sifra, the Sifre, and the Toseftot--which all require a broad mind, a wise soul, and considerable time, before one can correctly know from them what is forbidden or permitted and the other rules of the Torah.

For this reason, I, Moses son of Rabbi Maimon the Spaniard, found that the current situation is unbearable; and so, relying on the help of the Rock blessed be He, I intently studied all these books, for I saw fit to write what can be determined from all of these works in regard to what is forbidden and permitted, and unclean and clean, and the other rules of the Torah: Everything in clear language and terse style, so that the whole Oral Law would become thoroughly known to all, without bringing problems and solutions or differences of view, but rather clear, convincing, and correct statements in accordance with the law drawn from all of these works and commentaries that have appeared from the time of Our Holy Teacher to the present. This is so that all the rules should be accessible to the small and to the great in the rules of each and every commandment and in the rules of the legislations of the sages and prophets: in short, so that a person should need no other work in the World in the rules of any of the laws of Israel; but that this work would collect the entire Oral Law, including the positive legislations, the customs, and the negative legislations enacted from the time of Moses Our Teacher until the writing of the Talmud, as the Geonim interpreted it for us in all of the works of commentary they wrote after the Talmud. Thus, I have called this work the [Complete] Restatement of the [Oral] Law (Mishneh Torah), for a person reads the Written Law first and then reads this work, and knows from it the entire Oral Law, without needing to read any other book between them.

I have seen fit to divide this work into groups of laws according to topics, and I divide the groups into chapters dealing with the same topic; and I divide each chapter into paragraphs, so that they may be learned by heart.

Among the groups in the various topics, some groups include the detailed laws relating to a single Biblical commandment, when the commandment comes with many oral traditions that make up a single topic; and other groups include the detailed laws of many Biblical commandments, when all the commandments are on one topic: For the organization of this work is according to topics, and is not according to the counting of commandments, as will be clear to one who reads it.

ובזמן הזה תקפו הצרות יתירות, ודחקה השעה את הכל, ואבדה חכמת חכמינו, ובינת נבוינו נסתרה. לפיכך, אותם הפירושים וההלכות והתשובות שחברו הגאונים, וראו שהם דברים מבוארים, נתקשו בימינו, ואין מבין עניניהם כראוי, אלא מעט במספר. ואין צריך לומר הגמרא עצמה, הבבליית והירושלמית, וספרא וספרי והתוספתא, שהם צריכין דעת רחבה, ונפש חכמה, וזמן ארוך, ואחר כך יודע מהם הדרך הנכונה בדברים האסורים והמותרים, ושאר דיני התורה, היאך הוא:

ומפני זה נערתי חצני (בנוסחא מדויקת, שנסתי מתני), אני משה בן מיימון הספרדי, ונשענתי על הצור, ברוך הוא, ובינותי בכל אלו הספרים, וראיתי לחבר דברים המתבררים מכל אלו החיבורים, בענין האסור והמותר, הטמא והטהור, עם שאר דיני התורה, כולם בלשון ברורה, ודרך קצרה, עד שתהא תורה שבעל פה כולה, סדורה בפי הכל, בלא קושיא ולא פירווק. לא זה אומר בכה וזה בכה, אלא דברים ברורים, קרובים, נכונים, על פי המשפט אשר יתבאר מכל אלו החיבורים והפירושים, הנמצאים מימות רבינו הקדוש ועד עכשיו, עד שיהיו כל הדינים גלויין לקטן ולגדול, בדין כל מצוה ומצוה, ובדין כל הדברים שתיקנו חכמים ונביאים. כללו של דבר, כדי שלא יהא אדם צריך לחיבור אחר בעולם, בדין מדיני ישראל, אלא יהא חיבור זה מקבץ לתורה שבעל פה כולה, עם התקנות והמנהגות והגזירות, שנעשו מימות משה רבינו ועד חבור הגמרא, וכמו שפירשו לנו הגאונים בכל חיבוריהם שחיברו אחר הגמרא: לפיכך קראתי שם חיבור זה משנה תורה, לפי שאדם קורא בתורה שבכתב תחלה, ואחר כך קורא בזה ויודע ממנו תורה שבעל פה כולה, ואינו צריך לקרות ספר אחר ביניהם.

וראיתי לחלק חיבור זה הלכות הלכות בכל ענין וענין, ואחלק ההלכות לפרקים שבאותו ענין, וכל פרק ופרק אחלק אותו להלכות קטנות, כדי שיהיו סדורים על פה:

אלו ההלכות שבכל ענין וענין, יש מהם הלכות שהם משפטי מצוה אחת בלבד, והיא המצוה שיש בה דברי קבלה הרבה, והוא ענין בפני עצמו, ויש מהם הלכות, שהם כוללים משפטי מצוות הרבה, אם יהיו אותן המצוות כולן בענין אחד, מפני שחילוק חיבור זה לפי הענינים, לא לפי מנין המצוות, כמו שיתבאר לקורא בו:

The number of Torah commandments that are obligatory for all generations is 613: 248 of them are positive commandments, whose mnemonic is the number of parts in the human body; 365 of them are negative commandments, whose mnemonic is the number of days in the solar year.

ומנין מצוות התורה הנוהגות לדורות, שש מאות
ושלש עשרה מצוות. מהם מצוות עשה, מאתיים
וארבעים ושמונה. סימן להם, מנין איבריו של אדם.
ומהם מצוות לא תעשה, שלש מאות וששים וחמש.
סימן להם, מנין ימי שנת החמה: